TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Cô Trang và chiếc xe đạp cũ

ISSN: 2734-9195 09:40 19/11/2026

Tôi nhận ra, những vất vả của một thời đã lùi xa, nhưng những giá trị tốt đẹp mà cô để lại vẫn còn nguyên vẹn trong lòng bao thế hệ học trò. Cô đã dành tuổi trẻ để gieo chữ, gieo niềm tin và nâng đỡ những ước mơ trên mảnh đất quê hương.

Hằng năm, cứ mỗi dịp 20/11, những cơn gió se lạnh của mùa đông đang đến lại khơi dậy trong tôi nỗi nhớ khôn nguôi về mái trường xưa, về những người thầy, người cô từng dìu dắt tôi trên đường đời. Trong miền ký ức thân thương ấy, hình ảnh cô giáo Trang, người giáo viên dạy môn Văn năm nào, luôn hiện lên thật gần gũi, khiến tôi không khỏi bồi hồi, xúc động.

Ngày ấy, trường cấp hai của chúng tôi nằm gần đồi chè, nương sắn. Phía bên phải sân trường có rặng bàng xanh, phía cổng là mấy cây xà cừ cao lớn tỏa bóng mát. Những phòng học thô sơ, mái lợp lá cọ, tường đắp bằng đất trộn rơm, vậy mà đã chở che bao ước mơ của những đứa trẻ quê nghèo.

Hình ảnh do tác giả gửi kèm bài viết

Cô giáo Trang là một người phụ nữ có dáng người nhỏ thó, nụ cười hiền hậu và đôi mắt ánh lên vẻ kiên nghị. Cuộc sống khi đó còn nhiều thiếu thốn, đồng lương giáo viên ít ỏi chẳng đủ trang trải mọi chi phí trong gia đình. Ngoài giờ lên lớp, cô lại đạp chiếc xe cũ, rong ruổi khắp các ngõ làng thu mua ve chai để kiếm thêm thu nhập.

Thỉnh thoảng, trên con đường đất, chúng tôi bắt gặp cô với chiếc nón lá, phía sau xe chất những bao tải phế liệu. Lũ học trò ríu rít: “Em chào cô ạ!”. Cô dừng xe, đưa tay lau những giọt mồ hôi trên trán rồi mỉm cười: “Cô chào các em! Về nhà nhớ học bài đầy đủ nhé các em!”. Lời dặn dò chân phương của cô theo chúng tôi suốt con đường trở về nhà.

Thuở nhỏ, tôi chưa hiểu hết những nhọc nhằn của cuộc sống. Nhưng hình ảnh cô giáo với chiếc xe đạp cũ đã để lại trong tôi một ấn tượng sâu sắc. Tôi không thấy ở cô sự mặc cảm hay buồn tủi, mà chỉ cảm nhận được nghị lực, sự chăm chỉ và đức tính cần cù của một người phụ nữ luôn nỗ lực vì gia đình. Cô khiến tôi hiểu rằng, lao động chân chính bằng chính sức mình là điều đáng quý, bất kể đó là công việc gì.

Điều khiến tôi càng kính phục cô hơn là sự tận tụy với nghề. Dẫu những buổi chiều phải rong ruổi khắp xóm làng, sáng hôm sau, cô vẫn đến lớp với bộ quần áo tươm tất, giáo án được chuẩn bị chu đáo. Trên bục giảng, giọng giảng bài của cô khi trầm ấm, lúc tha thiết, đưa chúng tôi đến với những trang sách giàu tình yêu thương và lòng nhân ái. Cô không chỉ dạy chúng tôi cách cảm nhận vẻ đẹp của ngôn từ mà còn nhẹ nhàng vun đắp tình yêu quê hương, đất nước, lòng biết ơn cha mẹ và sự trân trọng đối với những người lao động bình dị.

Cô sống khiêm nhường nhưng luôn rộng lòng với học trò. Những bạn có hoàn cảnh khó khăn thường nhận được từ cô sự quan tâm ân cần. Khi thì cô đến nhà động viên, khi lại âm thầm giúp đỡ bằng những cuốn vở, chiếc bút để các bạn có thêm điều kiện đến trường. Cô thường nhắc chúng tôi: “Các em phải cố gắng học hành, có kiến thức mới mở mang được tương lai. Dù khó khăn đến đâu cũng đừng dễ dàng từ bỏ ước mơ”. Lời cô dạy đã trở thành hành trang quý giá trong những năm tháng trưởng thành của tôi.

Thời gian trôi qua, mái trường xưa đã đổi thay, những học trò ngày nào cũng mỗi người một ngả. Cô giáo Trang nay đã nghỉ hưu, khép lại hành trình nhiều năm tận tụy với sự nghiệp trồng người. Trong lần trở về thăm quê, tôi đến thăm cô trong ngôi nhà nhỏ chan hòa tiếng cười. Mái tóc cô đã bạc, những nếp nhăn in dấu tháng năm, nhưng nụ cười hiền hậu vẫn vẹn nguyên. Cô vui vẻ kể chuyện con cháu, ánh mắt lấp lánh niềm tự hào và hạnh phúc. Nhìn cô an nhiên bên gia đình, tôi cảm thấy lòng mình cũng thật nhẹ nhàng.

Tôi nhận ra, những vất vả của một thời đã lùi xa, nhưng những giá trị tốt đẹp mà cô để lại vẫn còn nguyên vẹn trong lòng bao thế hệ học trò. Cô đã dành tuổi trẻ để gieo chữ, gieo niềm tin và nâng đỡ những ước mơ trên mảnh đất quê hương.

Hình ảnh cô giáo đi mua ve chai năm nào không chỉ là một kỷ niệm khó quên, mà còn là bài học đẹp đẽ về lòng tự trọng, đức hy sinh và tình yêu thương con người. Với tôi, cô mãi là người giáo viên đáng kính, người đã dạy tôi biết sống tử tế, trân trọng lao động và vững vàng bước đi bằng chính đôi chân của mình.

Tác giả: **Trà Bình**